

ПОСЛАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОГО СІМДЕСЯТНИКА

“Всім тим, що виходить із уст Господніх, живе людина”

У сучасному суспільстві, як і в давні часи, велика кількість інформації передається у письмовому вигляді. У давнину зберігання історії, філософської мудрості було можливим тільки через письмена та літописи. Для кожної віруючої людини отримати через пророків послання від Всемогутнього Бога, які були збережені до нашого часу, мають особливе значення. Ми називаємо їх Писаннями.

Одна з цілей, які поставлені президентством Східноєвропейської території перед прихожанами, це—вивчення Писань особисто та з сім'єю. Що означає вивчати Слово, яке дане нам Господом? Вивчати—означає досліджувати, а досліджувати—означає прагнути досягнути глибину істини. Кажуть, що кожна людина має свою правду, але істинна правда тільки у Бога. У книзі Учення і Завіти (УЗ 93:24) ми читаємо: “А істина—це знання про все суще як воно є, і як воно було, і як воно буде”. Що може бути прекрасніше за набуття розуміння волі Господа, про яку сказано у книзі Дорогоцінна перлина (Мойсей 1:39): “Бо ось, це є Моя робота і Моя слава—здійснювати безсмертя і вічне життя людини”.

Писання наповнені цінними розповідями про життєвий досвід багатьох народів та кращих представників роду людського, що є надзвичайно цінним для нас тому, що, скориставшись цими знаннями, ми можемо вибрати вірний напрям для нашого життя. Писання захищають нас своєю істиною. Вивчаючи їх,

ми відчуваємо вплив Святого Духа, любов, милосердя, співчуття. Писання допомагають нам розуміти план спасіння, роль Ісуса Христа, значення Його жертви, Його безкінечну і вічну любов. “Всім тим, що виходить із уст Господніх, живе людина” (Повторення 8:3). Проповідувати євангелію без Його знання і розуміння неможливо, кожен член Церкви—місіонер, представник і учень Спасителя, вісник Його послань і вчень. У зверненні до апостолів Викупитель сказав: “Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь” (Матвій 28:19–20).

У наших батьків, бабусь і дідусів не було можливості читати Писання, а часом вони їх навіть не мали. Їм доводилося переписувати цілі глави і зберігати їх як найдорожчу реліквію. Вони розуміли: “Для моєї ноги Твоє слово світильник, то світло для стежки моєї” (Пс.118:105). Вони не просто читали і перечитували ці копії, але й зачували напам'ять, щоб потім використовувати кожний день як молитву, а у важкі хвилини життя шукали в них захисту та заступництва Бога. У нашій родині ми досі зберігаємо звичайний аркуш паперу, де ще чорнилами бабуса моєї дружини записала 90-й псалом. Ми можемо бути вдячні вірі наших предків, які змогли зберегти і передати нам святість і любов до Писань, бажання вивчати їх та насолоджуватися

духовними знаннями і спілкуванням з Ісусом Христом. Вони посадили сім'я віри в наші серця, розповідаючи нам історії з Біблії з такою любов'ю і таким трепетом, ніби самі були безпосередніми учасниками.

Сьогодні кожен бажаючий може мати Писання, і часом ми навіть не розуміємо до кінця, наскільки ми цим благословенні. Нашою метою має стати старанне дослідження Писань, “щоб ... [пі]знати слово Бога” (Алма 17:2). Від нас з вами залежить, що ми почерпнемо з цієї духовної роботи. Чи будемо ми вивчати глибину істини, як часто ми збираємося це робити, чи стане це щирим бажанням нашого серця і, що найголовніше, чи ми будемо дослухатися до порад і настанов, про які прочитаємо в Біблії, Книзі Мормона та інших писаннях. І якщо ми оберемо цей вірний шлях, тоді мудрість писання стане мудрістю наших повсякденних вчинків. Тоді ми зможемо передати спадок нашої віри нашим рідним та близьким, нашим дітям й онукам.

Я складаю вам своє свідчення, що кожне слово, яке написано в Писаннях, загартовано у горнилі випробувань і жертв народу Ізраїля, що кожне наше благословення отримане завдяки милосердю і співчуттю Спасителя. Давайте скористаємося мудрою порадою: “Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся! Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки” (Приповісті 3:5–6). ■

Старійшина
Подводов,
територіальний
сімдесятник.

“Хто зійде на гору Господню” (Пс. 23:3)

Уже за традицією, яка склалася, у серпні в Буковелі, що у Карпатах, для наших братів і сестер проводяться чудові конференції, на яких молодь може духовно зміцнитися, знайти нових друзів і просто відпочити. Для багатьох ці конференції стають важливою подією, яка допомагає їм щось змінити в житті, більше пізнати себе, зміцнити своє свідчення й отримати новий духовний досвід. Особливістю цього року було те, що, крім конференцій для молоді віком 14–17 і 18–30, була проведена й конференція для братів і сестер вікової групи 31–50. На цьому особливому заході побувало більше 100 осіб, у т.ч. й гості з різних країн.

Катерина Серафим зі своїм чоловіком

Конференція для молоді віком 18–30 років

Катерина Серафим, Українська Львівська місія, Чернівецька філія: “Ще два роки тому я сама була учасницею подібної конференції для неодруженої молоді цього віку, а в цьому році нас з чоловіком запросили бути керівниками групи.

Наша група складалася з 14 чоловік. Ми зустрічалися з ними двічі на день, і цей час став дуже особливим для всіх нас. Атмосфера була теплою й дружньою, усі сильно відчували присутність Святого Духа.

Я була вражена смиренням молодих людей, їхньою готовністю брати активну участь у всіх семінарах та заходах. Коли ми просили їх поділитися свідченням, то очікували, що лише кілька людей захоче висловитися. Та виявилось, що кожному з них було що сказати, і я відчула, що сама духовно зміцнилася завдяки їхнім свідченням.

У групі ми організували проект служіння під назвою “Секретний друг”. Кожний витяг папірець з іменем одного з учасників. Цій людині треба було зробити щось приємне. Виявилось, що для того, як це здійснити, знайшлося багато найрізноманітніших способів. А один з учасників нашої групи, Гена Крук, сказав, що він планує підтримувати

свого “секретного друга” протягом усього року.

Для нас з чоловіком ця конференція стала натхненним духовним досвідом завдяки прикладу доблесних у вірі молодих людей нашої Церкви.

Анастасія Лопуляк, Українська Львівська місія, Чернівецька філія:

У програмі нашої конференції було сходження на гору, і завдяки тому походу я набула важливий духовний досвід.

Я порівняла моє сходження на гору зі своїм шляхом до Небесного Батька. До гори нас підвезли так близько, наскільки це було можливо. Ми їхали і ні про що не турбувались. Але потім почалося самостійне сходження, і нам стало важко. Так і в житті: ми приходимо у цей світ до наших земних батьків, які турбуються про нас—оберегають і забезпечують всім необхідним, навіть розважають. Ми ні про що не думаємо, нам добре й весело. Та настає час, коли ми підрастаємо, починаємо самостійне життя і стикаємося з труднощами. Коли мені стало дуже важко підніматися на гору, я попросила дати мені палицю. Мені її з радістю дали, і з нею було легше рухатися вперед. У дорослому житті, коли ми стали новонаверненими у Церкві, нам теж у певний момент

потрібна духовна підтримка. Її ми можемо отримати від провідників священства, учителів, батьків та через особисту молитву. Нам треба лише попросити про допомогу, а потім докласти власних зусиль і старатися що є сили рухатися вперед.

Під час сходження настав момент, коли моє тіло вже звикло до труднощів, і я віддала свою палицю іншій дівчині, якій вона була більше потрібна. Так і досягнувши певного духовного розвитку або набувши необхідних навичок, ми можемо благословляти своєю допомогою життя інших людей. Пізніше, коли я знов побачила цю дівчину, то звернула увагу на те, що в неї вже не було моєї палиці, бо вона передала її комусь іншому. Це схоже на місіонерську роботу, коли ми ділимося посланням про відношену євангелію.

Піднявшись на одну гору, Говерляну, ми рушили вище—на Говерлу, і мене взяв сумнів, чи зможу я туди піднятися. Та все ж я продовжувала свій шлях. На складних ділянках мені подавали руку, а декого вели за руку або навіть за обидві руки. Новонаверненим членам Церкви може здаватися, ніби жити за заповідями важко, насправді ж це не так, адже у нас є Писання, пророк і апостоли, є священство. Коли нам особливо важко, Небесний Батько

Анастасія Лопуляк з братом

Віталій і Наталія Чернега з сином

бере нас за руку й веде за Собою. Він завжди поряд і робить все, щоб ми успішно зійшли на вершину. Іншого шляху до вічного життя немає. Ми повинні долати всі труднощі, бо тільки проходячи випробування, ми зростаємо духовно.

Під час сходження я часто зупинялася, щоб віддихатися. У житті ми робимо те саме. Зупинки потрібні нам, аби вирішити, як і куди рухатися далі.

Досягнувши вершини, я милувалась навколишньою красою. Я раділа тому, що доклала достатньо зусиль, щоб піднятися на цю висоту. Єдине, чого мені не вистачало, так це людей, з якими я познайомилась і подружилась. Мені хотілося, щоб вони були поряд та могли милуватися цією красою, аби нам розділити разом спільні радості і щастя. Я вважаю, що коли ми будемо у небесному царстві, то єдине, чого нам буде не вистачати, так це наших рідних і близьких, яких би нам хотілося бачити поруч. Тому під час сходження нам потрібно частіше простягати оточуючим руку допомоги. Треба служити, проповідувати, свідчити, щоб ці люди могли бути разом з нами і з Небесним Батьком у цілестіальному царстві. Тоді ми зможемо відчувати разом щастя, мир, спокій та радість у вічності. Це стосується як наших живих родичів, так і

померлих. Ми повинні зробити все, щоб вони змогли бути там разом зі своїми сім'ями.

Стоячи на вершині, я бачила, як важко піднімаються на неї інші. Мені дуже хотілося спуститися до них і допомогти їм, але через свою втому я не спустилась... А Ісус Христос спустився. Він жив серед людей, проповідував, благословляв, навчав і навіть помер за нас, щоб ми могли повернутися до нашого Небесного Батька.

Набувши цього унікального духовного досвіду, мені хочеться сказати всім: "Не втрачайте можливості відвідати наступну конференцію, тому що ви не знаєте, коли до вас прийде важливе одкровення". Якби я не поїхала сюди і не зійшла на Говерлу, то не отримала б такого ясного свідчення про мету мого земного життя—з гідністю повернутися до нашого Небесного Батька.

Щоденник конференції Віталій Чернега, Українська Київська місія, Центральна філія, м. Одеса:

Підійшла до кінця перша конференція для неодружених віком від 31 до 50 років у Буковелі, девізом якої були слова: "Шукайте старанно у світлі Христа" (Мороній 7:19).

Зроблено останні знімки на фоні прекрасних Карпат, пролунали

побажання й свідчення учасників конференції і скоро розпочнуться будні... Що ж змінилося в житті цих людей, які збирались разом на духовні уроки, тренінги, ігри, конкурси, танці та майстер-класи? Здається, життя потече своїм звичайним руслом... Але ні! Дивлячись на обличчя учасників конференції, які роз'їжджались, помічаю, що вони стали трішечки іншими: в очах—радість, світло, на обличчях—усмішки. Що їх змінило? Мабуть, те, що вони побачили свої нові можливості, щоб розвиватися, служити і частіше радіти.

У кінці конференції ми могли спостерігати, що створилося 5 чи 6 пар. Можливо, скоро вони зможуть увійти у храм, щоб створити нові сім'ї та прожити пліч-о-пліч нехай і нелегкі, але щасливі роки, навчаючись любові й самопожертвуванню.

А що ж інші? Вони змогли познайомитися між собою, ближче пізнати одне одного, учитися жити, долаючи свої труднощі, отримуючи знання й допомогу через вивчення Писань, одержувати відповіді на молитви, приймати служіння й служити самим.

У кожного учасника конференції була можливість поставити особисті цілі і в групі скласти плани для їх досягнення. Я вірю, що життя багатьох зміниться завдяки їхній вірі та виконанню свого плану.

Можливо, не всі бажаючі змогли приїхати на цю конференцію, тому пропоную їм прочитати щоденник зі стислим описом того, що там було, аби в майбутньому приєднатися і разом з усіма розділити радість духовного спілкування.

День перший. Приїзд. Для багатьох дорога була довгою і нелегкою. Але мандрівники підтримували одне одного добрими словами, усмішками і служінням: брати вивантажували

багаж і допомагали сестрам його переносити, керівники груп відразу ж після приїзду ділилися необхідною інформацією, щоб прискорити адаптацію до нових умов.

Відбувся чудовий духовний вечір з територіальним сімдесятиком Володимиром Асташовим та іншими керівниками конференції— Віталієм і Наталією Чернегами. Брат Віталій поділився духовною думкою про знаходження щастя через спокій совісті та спокій у розумі, побажавши всім учасникам знайти своє щастя. Усі відчували натхнення та вплив Святого Духа, у всіх був позитивний настрій.

Ось історія, яку розповіла Наталія Чернега: “Коли я була малою, я допомагала мамі полоти бур'ян. Було дуже спекотно, хотілося пити, але вода швидко нагрілася на сонці й була несмачна—нею було неможливо втамувати спрагу. Я дивилася вперед, і мені здавалося, що нашому полю не буде краю. Я зупинилася, щоб озирнутися назад, і сказала мамі: “Подивися, скільки ми вже зробили!” А мама на це відповіла мені: “Ніколи

не дивися назад! Дивися вперед на те, що ще треба зробити!” Вона співала й рухалася вперед. До вечора ми дісталися краю поля, виконавши свою роботу.

Своїм прикладом вона дала мені важливий життєвий урок. У кожного з нас є свої випробування: розчарування, втрати, спокуси, печалі, хвороби, самотність. Але Небесний Батько хоче, щоб ми рухалися вперед і стали щасливими. Як сказано: “В очах Господа не так важливо, що ми вже зробили і де побували, але набагато важливіше, куди ми готові піти”.

День другий. Перед учасниками конференції виступили президент Української Львівської місії Дж. Стівен Різлі та його дружина, Мерлін, а також старійшина і сестра Рід, які служать координаторами Програми подолання згубних звичок. Багато братів і сестер ділилися потім враженнями про силу їхнього свідчення.

Потім настав час для служіння. Анжела Шкварко провела майстер-клас з виготовлення м'яких іграшок для дітей з дитячих будинків, а Світлана Шапорда навчила, як робити

марлеві тампони для обробки ран. Потім готові тампони були передані у шпиталь. Роман Антюхов розповів бажаним про правила надання першої медичної допомоги в домашніх умовах. А ввечері він талановито провів вікторину “Що? Де? Коли?” на теми з Писань. Її доповнили музичні номери та джаз-денс у виконанні братів і сестер, які, звичайно ж, дуже підняли всім настрої.

День третій. Навчання, проведене президентом Київського Українського колу Кирилом Похильком та Олександром Січкаренком, допомогло учасникам конференції задуматися, наскільки вони внутрішньо зосереджуються на настановах та виступах, що звучать з церковної кафедри, а також про різні рівні вивчення Писань.

На тренінгу Ростислава Лукача, що стосувався програми благополуччя, слухачі ознайомилися з різними аспектами особистого розвитку у питаннях самозабезпечення та фінансової безпеки сім'ї.

Цього ж дня відбувся похід у гори. Було приємно спостерігати, як брати турбувалися про сестер,

Вікторина “Що? Де? Коли?”

На духовному уроці на вершині гори, який провів Олег Кравченко

допомагали їм підніматися вгору, несли їхні сумки та підбадьорювали втомлених добрими словами та жартами! Це була перевірка на витривалість, перевірка, як виявилося, і духовна, і фізична. А нагородою була радість перемоги над самими собою та насолода від прекрасної природи. Духовна думка, якою поділився радник у президентстві Київського Українського колу Олег Кравченко на вершині гори, і спільна молитва надихнули серця багатьох і відновили сили.

А вечір прикрасила романтична й запальна дискотека. Велика вдячність за її проведення Євгену Шмураку, Тетяні Гегальчій і всім, хто їм допомагав.

День четвертий, останній.

Урок брата В'ячеслава Воробйова не залишив нікого байдужим. Він був присвячений важливості сімейно-історичної роботи, нашому небесному дому та взаємозв'язку між земними справами та служінням.

Завершення конференції. Лунають останні настанови керівників. Це поради перед поверненням у мирське життя.

Виступ Наталії Чернеги, присвячений темі випробувань, знову ж таки містив коротку історію: “Одного разу на пляжі я помітила, що серед піску і гальки є багато яскравих, різнокольорових “камінчиків”. Хто був на морі, той, напевно, бачив такі. Це осколки від розбитих скляних пляшок. Вода шліфує їх, перетворюючи на красиві і гладенькі “камінці” без жодного гострої грані... Важкими перекатами хвиль море шліфує скло об пісок. Так, “вода камінь точить”, а що вже казати про скло. Подібно морю, терпіння формує наш характер і зміцнює нашу віру”.

Далі вона сказала: “Бог, знаючи наш потенціал, працює з нами, готуючи до піднесення. У Своему земному житті Ісус Христос подав нам великий приклад терпіння. Пам'ятайте про це і наслідуйте Його приклад. В Ученні і Завітах 67:13 сказано: “Продовжуйте з терпінням, доки вас не буде вдосконалено”, а вдосконалена людина завжди бажає іншим добра, вона щаслива, маючи мир і гармонію у своєму серці”.

На завершення Наталія Чернега звернулася до учасників конференції з таким закликком: “Брати і сестри! Прошу вас, проаналізуйте своє життя, визначте, де ви знаходитесь в даний момент і що вам необхідно зробити, аби стати тими, ким ви хочете стати у майбутньому! Поставте надихаючі, гідні й праведні цілі, які розбудять вашу уяву і наповнять радістю серце. Не відволікайтеся від них! Постійно працюйте, щоб їх досягнути! І прийде той день, коли ви отримаєте ті благословення, яких ви стали гідні”.

Віталій Чернега, завершуючи конференцію, поділився думкою про вміння вибудовувати взаємні стосунки і про те, як важливо вкладати в них, як у скриньку, свої любов, терпіння, прощення й добрі справи, щоб кожний міг дістати з неї те, що необхідно.

Конференція закінчилася чудовими свідченнями братів і сестер та молитвою вдячності.

Далі наводяться свідчення кількох учасників конференції.

Яна Франчекайте, Українська Дніпропетровська місія, філія Донецького округу:

Похід у гори став для мене духовною подією і залишив найбільше вражень. Долаючи труднощі підйому, я постійно думала про те, що він є віддзеркаленням нашого життя. Ми просуваємося вперед і вгору до своєї мети, часом напружуючи всі свої сили, спираючись на вірну руку напарника. Зосереджуючись на високих цілях, ми вчимося оцінювати власні сили, приймати вірні рішення і вибирати надійного супутника для такої важкої подорожі.

А ще мене не полишала думка про вічну любов Бога та Його замисли, явлені у величній красі

Яна Франчекайте (в першому ряду справа) зі своєю групою

оточуючої нас природи. Дивлячись навколо, я зрозуміла, що Бог завжди поряд з нами. Ця думка давала надію і впевненість в тому, що якщо ми будемо чинити правильно, то пройдемо крізь відміряні нам випробування до мети—з вічним супутником.

Завдяки тому, що я була керівником групи, я познайомилась на конференції з чудовими людьми, і це нагадало мені про найрадісніше—служіння ближнім. Я вдячна Богу за цю можливість, яка так зворушила моє серце.

**Володимир Обрізан,
Українська Дніпропетровська
місія, Полтавська філія:**

Я дуже вдячний Господу за цей “оазис” духовного спілкування в чудовому Карпатському краї. Тут, в оточенні братів і сестер, серед древніх гір, порослих хвойними лісами, якимось по-особливому дихається. Цьому сприяють чисте повітря і високодуховна атмосфера конференції. За минулі чотири дні ми встигли краще познайомитися, зустріти старих друзів, поділилися досвідом та планами на майбутнє. Добре організований прийом учасників конференції, розклад навчань та відпочинку зробили кожний день незабутнім святом.

Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів—це спільнота людей, яких направляє Святий Дух. У ній діє принцип, описаний у Біблії: “Хто мав багато, той не мав зайвни, а хто мало,—не мав недостатчі” (2 Коринтянам 8:15). Те, що не в силі зробити одна людина або що вимагає більших зусиль і затрат, може бути виконано гуртом з легкістю й радістю. Ці дні відпочинку й духовного зміцнення стануть для нас сильним імпульсом, допомагаючи нам сповнитися ентузіазмом.

Володимир Обрізан

Багатьом з нас довелося докласти неабияких зусиль, щоб піднятися на гору Довга, та ми були раді, коли здолали підйом і почули чудову духовну думку від Олега Кравченка. Він розповів, як пасуть овець на Кавказі в сувору зимову стужу і як пастух, часом ціною власного життя, спасає отару. Це можна порівняти з нашим Пастирем Ісусом Христом, Який віддав Своє життя за нас, Своїх братів і сестер.

Так співпало, що останній день конференції збігся з моїм днем народження. То була особлива радість—святкувати його в такій великій та приємній компанії. Я дуже всім вдячний.

**Яна Осадча, Українська
Київська місія, Центральна
філія, м. Одеса:** Для мене конференція у Карпатах—довгоочікувана подія. Чисте повітря, природа, краса навкруг—яке чудове творіння! Бог—великий художник!

Мені випала нагода і відповідальність бути керівником однієї з груп. Брати і сестри приїхали з віддалених міст, їхні характери і життєвий досвід були різними. Та нас об'єднала спільна мета—приїхати разом у храм на Різдво. Наші збори

Яна Осадча з ляльками, які пошили для дітей з дитячих будинків під час проекту служіння

вранці та ввечері перед сном були для мене дуже важливими. Це був безцінний досвід вивчення евангелії.

Найбільш яскраве враження залишив похід у гори. До сходження на вершини я ретельно підготувалася, взявши з собою все, що може знадобитися в горах. Речей набралось цілий рюкзак, зовсім не легенький. Спочатку ноша не здавалася такою вже й важкою, і я навіть відмовилась від пропозиції одного з братів допомогти мені. Але чим вище я піднімалась, тим важче мені було йти вгору. Дехто пішов уже далеко вперед, інші, не дійшовши й середини, повернулися вниз, а дехто й зовсім залишився внизу—кожен вибирав сам, що робити. З кожним кроком йти вгору ставало все важче й важче... Але я старалася досягнути мети. Мій темп сповільнявся, виникло бажання перепочити, але одна сестра, яка йшла поряд, сказала, що на крутому схилі цього робити не слід. Вона взяла мій рюкзак, і мій тягар став набагато легшим. Разом ми зійшли на вершину.

Брати і сестри, давайте підтримувати одне одного, зміцнювати у вірі, служити, щоб Господь міг пролити на нас Свій Дух більш рясно (див. Мосія 18:10). ■

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

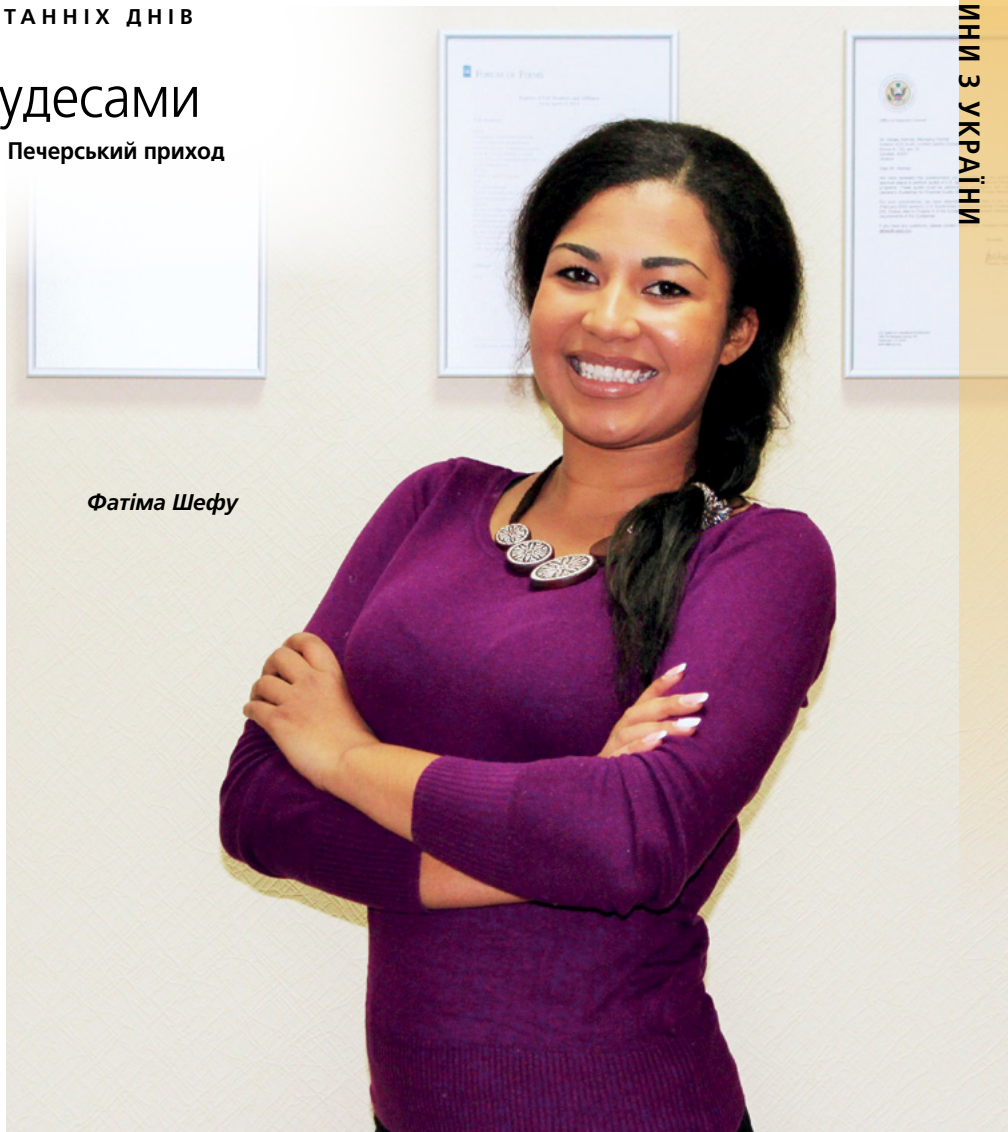
Ми називаємо це чудесами

Фатіма Шефу, Київський Український кіл, Печерський приход

Мені хотілося б поділитися з вами однією історією з мого життя. Сподіваюся, вона буде корисною вам і надихне вас.

На генеральній конференції в жовтні 2015 р. старійшина Ларрі Р. Лоуренс запропонував членам Церкви виконати нескладну духовну вправу: під час вечірньої молитви треба смиренно спитати у Бога: “Чого ще бракує мені?” Потім в тиші чекати на відповідь. Я вирішила спробувати. Помолвившись зі щирим серцем і бажанням дізнатися Його волю, я попросила дати мені конкретну пораду. Як і обіцяв старійшина Лоуренс, я отримала відповідь. Вона була такою: “Займися сімейною історією!” Це було несподівано. Потім я згадала, що написано у моєму патріаршому благословенні: “Даю благословення від Небесного Батька, щоб ти відчула велику відповідальність за храмову роботу, яку треба виконувати. Оціни, що у твоєму роду ти—єдина, хто веде цю роботу для спасіння рідних тобі людей. Тільки ти зможеш виконати в Господньому храмі цю роботу за тих, хто пішов...”.

Я зробила все, що змогла по лінії моєї мами, але по татовій лінії—нічого. Сповнена рішучості, я почала діяти. У першу чергу я звернулася до мами, але була розчарована, почувши категоричну відмову. Я зрозуміла, що пошук буде непростим, і знову звернулася з молитвою до Бога. За прикладом брата Яреда (Етер 3:4), я запропонувала Небесному Батьку свій варіант рішення: “Прошу Тебе послати мені на допомогу людину, яка б направила

Фатіма Шефу

мене й допомогла вирішити питання з пошуком моїх родичів. У мене достатньо віри в те, що Ти зможеш це зробити...”.

Через деякий час я їхала потягом до Харкова. У купе зі мною їхав один молодий чоловік. Він почав запитувати мене, хто я, хто мої батьки, чим я займаюсь. Я не дуже відверта з незнайомими людьми. Спочатку я відповідала дуже коротко, щоб у мого співбесідника зникло бажання спілкуватися зі мною, та марно. Він запитав мене про батька, а потім майже наказово сказав, що

я повинна знайти його та всіх його родичів. Я пояснила, що для цього я вже використала всі свої ідеї, і тоді він підказав мені кілька нових способів пошуку. У кінці нашого спілкування він розповів мені, що як тільки побачив мене, то відчув особливе натхнення, що повинен допомогти мені знайти батька, але подумав, що було б не зовсім тактовно заявляти про це відразу. Потім він регулярно цікавився, як просувається ця моя справа.

Я знайшла контактну інформацію батька, та він не відповідав мені.

Я знайшла інших родичів з його боку. Вони були готові спілкуватися, але, на жаль, тільки французькою мовою. І навіть у цьому випадку людина, яка була мені послана як відповідь на мою молитву, знайшла вихід.

Завдяки цьому досвіду я засвоїла кілька корисних уроків. Вважаю, вони стануть у пригоді й іншим. Перший урок: іноді ми заходимо у глухий кут, коли не отримуємо того, що, як нам здається, може нам допомогти, але потім виявляється, що допомогти нам може не тільки це, але й ще щось інше. Я старалася знайти батька, щоб він повідомив мені інформацію про свою сім'ю, а допоміг мені зовсім незнайомий чоловік. Другий урок: нам необхідно не тільки розмірковувати над своїми ідеями, але й бути готовими почути ідеї Бога стосовно нас. Третій урок: іноді план Бога для вирішення нашого питання може виявитися для нас сюрпризом. Для мене це був приємний сюрприз—недавно я змогла поспілкуватися зі своїм батьком у мережі Facebook. Його останнє повідомлення було таким: "Так, я можу допомогти тобі у дослідженні сімейної історії. У нас дуже велика сім'я. Що саме тобі потрібно?" І, нарешті, найважливіший урок: для Бога немає нічого неможливого. Раніше, коли я слухала натхненні історії про чудеса, що відбуваються з тими, хто займається сімейною історією, я раділа. Тепер у мене є своя чудова історія.

Я вірю, що Бог вже приготував відповідь на вашу молитву. Відкрийте Йому своє серце. Моліться щиро про те, щоб серцем побачити план Бога стосовно вас. Робіть усе, щоб бути гідними Святого Духа, і рясні благословення Небесного Батька стануть доступними для вас. ■

ДОСВІД МОЄЇ МІСІЇ

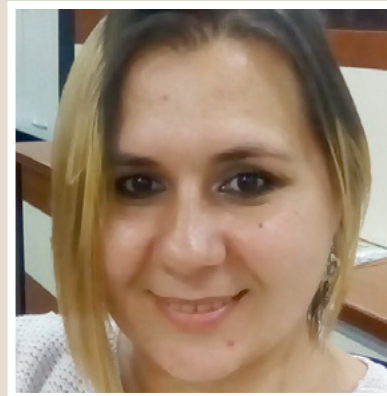
Що означає "краще" для Бога

Діана Скобелева, Українська Дніпропетровська місія, філія Донецького округу

Я служила на місії повного дня в Російській Єкатеринбурзькій місії у 2002–2003 роках. Як каже багато хто з колишніх місіонерів, на місії ми вчимося багато чому, але, мабуть, цей мій досвід виявився для мене найважливішим.

Як більшість місіонерів повного дня, які прибули на місце призначення, я була повна ентузіазму й сил. Я відчувала впевненість, що зможу привести до хрищення багатьох людей. Підстав для таких думок у мене було достатньо. У мене за плечима був досвід служіння у покликанні місіонера округу, крім того, я кілька місяців служила на міні-місії. У мене також не було мовного бар'єру. Але чим більше я старалася бути кращою, тим гірше все виходило. Так Господь вказав мені на мою гординю.

Біль, розчарування, страх змусили мене стати навколішки. Сердечна молитва і прагнення допомагати тим, хто шукає Господа, привели мене до цих віршів у книзі Учення і Завіти (УЗ 100:5–8): "Підносьте свої голоси до цього народу; вимовляйте думки, які Я вкладатиму у ваші серця, і ви не осоромитеся перед людьми; бо буде дано вам у той самий час ... , що вам слід казати. Але заповідь Я даю вам, щоб ви проголошували ... в урочистості серця, у душі лагідності у всьому. І Я даю вам це обіцяння, що якщо ви робитимете це, Святий Дух буде

Діана Скобелева

пролито у свідченні про все, що ви казатимете". Так бажання стати зняряддям в руках Бога пересилило бажання бути кращою. Аби відчувати щастя, для мене було достатньо знаходитися в потрібному місці, у потрібний час і казати те, що Він вклав у мої уста.

Я знаю, що немає кращого місіонера, ніж той, якого скеровує Господь. А для місіонера немає нічого кращого, ніж служити, маючи скерування від Святого Духа, щоб через Нього проповідувати і давати тим, хто шукає Бога, все необхідне для повернення додому до Нього, щоб можна було без страху відпустити руку й піти на пошуки інших, які прагнуть знайти істину. А потім почати все знову, радіючи успіхам кожної душі, яка стала на вірний шлях.

Цей урок допомагав мені на місії, допомагає і після неї. ■